

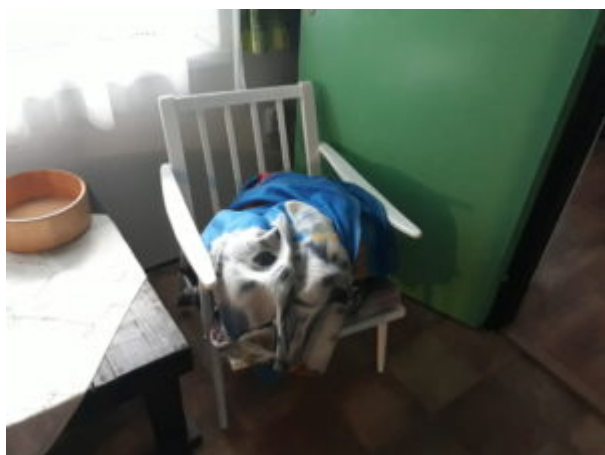
Tak by se dal nazvat onen víkend, před návštěvě Koněva a jeho smečky, páč ho Tali převážně prokňourala. Neb se jí rozjela bouře hormonální. Peklo jako. Výborný zvlášt v kombinaci s tím, že bylo buď vedro a nebo půl odpoledne krásně přšelo a tudíž se moc nedalo něco dělat tak, aby opravdu dostala do těla a na kňourání neměla pomýšlení.

Brtník se v sobotu pustil do stavebních úprav v předním pokoji. Předcházel tomu ranní nákup ve stavebninách, kdy jaksi nebylo možno s sebou Taliprtku vzít, jak je zvyklá, neb potřeboval mít prázdněj kufr. A to neměl v tuhle dobu dělat teda. Zhrzená "matka rodička", už takhle na pokraji nervovýho zhroucení se jala vyzpěvovat žalmy a protestní songy. V tom se vyložené výborně spí, to vám řeknu teda? . Když se koooonečně po těch dvou desetiletích, co byl na cestách vrátil, zbořila chalupu a hrozilo vylomení dveří. Flekatej hormon na pochodu. Dali jsme si snídani a já se pustila do vaření. A Tali rozjela svoz kariéru operní pěvkyně do plnejch. Loncala sem a tam a kňourala, pískala, plakala si, stěžovala si..... Se nedalo vydržet tohleto.

A tak jsem si prostě musela sem tam od toho vaření odskočit ke kynológii. Vytahala jsem maso z polívky, abych měla nějakěj matroš, vzala jsem dvě plechový krabičky, co máme na stopování a usadila ohařiska na zápraží. Tali konečně - v očekávání nějaký akce - sklapla. Aby vzápětí spustila ten svůj jedák hysterickéj, kterej spouští, když se na něco těší. To už se ale kočíruje líp, než rozbouřená hormonální hladina. Počkali, až jsem zašla za roh a schovala krabičku za položený trám. Jako vždycky první šel Rumíček. I proto, že jsem chtěla, aby měla v makovici něco jinýho, než svou domnělou početnou rodinu. Pěkně si počkala, až si Rumíček vypracoval svoje a přišla na ní řada. Její krabičku jsem strčila za trám hnedle, jak Rumíček usednul a pak zbaštil svojí odměnu, kterou plechovka vydala. Dostala odměnu za výdrž a pak šla hnedle "na plac" nadšeně vyjela do prostoru a zapla frňák. Stejně jako Rumíček na to přišla rychle a radovala se z nálezu. Podařilo se mi ji dovést k tomu, že nejdříve sedla a až pak vydala krabička svůj poklad. Dali jsme tři kola a já se vrátila ke sporáku.

A netrvalo dlouho a Tali se vrátila k muzicírování. Takže jsem chvíli míchala v kaserólech a pak jsem popadla syrový maso a nacpala jsem ho každému do prázdný morkovky a uplacírovala je s tím na zápraží. Podařilo se mi tam to maso natlačit tak dobře, že jim to i chvíli trvalo, než ho vykutali. Pak se šla madáme konečně procházet po zahradě. A.. nakukovat tu do zimolezu, tu do buxusů. Kde jako by bylo nejlepčí se s rodinou ubytovat. V

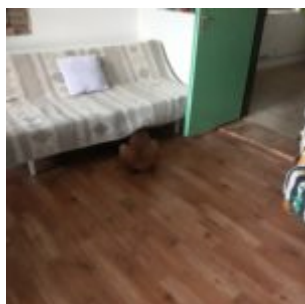
pátek naznala, že je na čase se začít schovávat. Gaučem pohrdla, prostorem za křeslem pohrdla, zkusila jsem jí schovat pod deku a to prej nebyl úplně špatnej nápad ☐ .

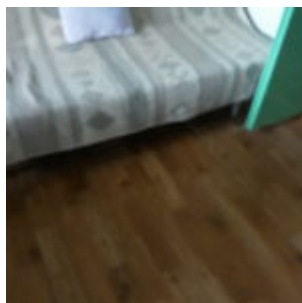
Neni, Tali prostě neni

Snažila jsem se jí vysvětlit, že by si měla uvědomit, že teda už nějakou dobu přenáší. Porodit měla nejpozději toho 19. Ale to fakt nejpozději a to už i tak má 3 dny zpoždění. Jedno. Asi jak je celá taková vopožděná, tak i s tím “porodem” si dává na čas.

O něco později došla k názoru, že možná ten gauč nebyl tak úplně k zahzení a šla to prozkoumat. Sice nechápu jak se tam dokáže vcucnout, protože je fakt nížkej, ale když se chce..... rozhodla se nejlepší to bude nakonec fakt pod tím gaučem. To zaujalo Rumouše a šel zcela dětinsky zkoumat, co to je za novou hru.

Heej to je supr bunkr!

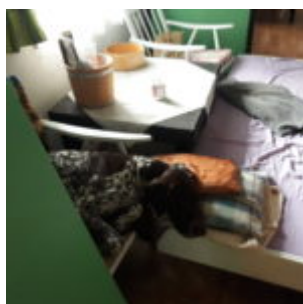
Tali a Rumouš jsou v bunkru ☐ , škoda, že neslyšíte, jak tam ten prd'ola radostně mydlí ocáskem a ona mu vyhrožuje ☐

Ponejprv do úkrytu enem nahlížel a rekognoskoval terén. Pak tam zajel taky. A z gauče se stal orchestrion. Rumíček obstarával bubny - bušil totiž ocáskem mohutně do země a do gauče. A Tali obstarávala basy. Vrčela totiž basovým hlasem hromovým ☐ ☐ . Poslední co chtěla, aby se s její rodinou mačkal v úkrytu ešče Rumouš. A ten z ní měl srandu a bušil z vesela do taktu ocáskem. Bylo mi Tali líto a tak jsem ho začala přemlouvat, aby šel ven. Enemže jemu se v bunkru taky líbilo a ...”Když může vona, tak já taky tady budu.” “Inu, každej svýho štěstí strojevůdcem.” řekla jsem si a nechala jsem je být. Netrvalo dlouho a ozvalo se mohutný zadunění. A Rumouš vyjel ven, stále vesele si máchajíc ocáskem, jaká to byla bžunda. No jo, jemu se holt hormon nebouří. Momentálně, takže jemu se to směje. Už zapomněl, jak mu bylo, když Tali hárala.

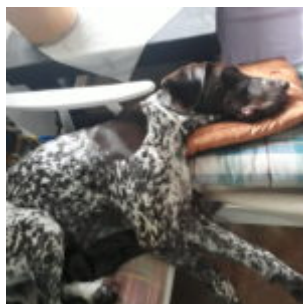
Ted' ovšem gauč nebyl k dispozici, v rámci akce Z a stavebních úprav bylo dozadu zavřeno. Tak co včil, když pánik staví cihly a pánčička šmrdlá nějaký pochutiny. A kňourat se nemá. A taky do nekonečna nedá, že jo. Tak aspoň na to křeslo, že by se uložila? Madáme? Když si může vybrat ze dvou? Mimochodem - ad ten psí nábytek. To je děs, to je děs. Dřív žádný z našich psů po nábytku nelezl. Změnila to až Bubi. Kterou jsem nejdřív odnaučila se po gaučích a křeslech povalovat a pak..... jí to sama povolila ☐ . Ale když to nešlo jinak. Byla to stará, sice energická, ale furt stará psí babča. A tam už je ta termoregulace prostě jinačí. Navíc u ní, která měla po pobytu v útulku nedostatek tepla tak velikej, že byla ochotná si narvat hlavu pod kamna, aby mohla akumulovat teplo. Takže nechte ji potom s podzimem spát jen tak na matraci. Takže jsem to ubytování na gauči na chalupě k její velké radosti dovolila. A nejen k její, ale pochopitelně i k Ešátorově. Ale jen na chalupě a v noci, kdy je chladno. A s povolením. A s razítkem. A s kolkem. A... a..... přísnost musí bejt, to chápete ne? ☐ . No jo, no tak to by byl ten gaučík. Pak začala hárat, muselo se oddělovat. A protože v tom pokoji, kde byly kamna a kde teda bylo nejteplejš nebyl gauč, ale regulérní

postel, kterou jsem psům k dispozici dát nechtěla - přišlo ke slovu křeslo. Tím se nám arzenál psího nábytku rozšířil.

Pak přišel Rumíček a ten už to rozkopal celý úplně. Jeho obliba lézt už jako ščenátko malilinký na všechno na čem se dá sedět - od lavic, přes židle, křesla, byla enormní. Doteď se směje kolegyně, která u nás tehdy byla krátce poté, co jsme si ho přivezli, vzpomínce na tu štoudev malou zrzatou a tlustou, která se hlemejždí nahoru na lavici v altánku, kde jsme seděli. Zaseknul se pevně předníma nožičkama a přitahoval se nahoru jak na hrazdě tak dlouho, dokud se tam k našemu bujarému veselí nevysápal. Šťastnej jako blecha se zubil na všechny strany a vesele pobíhal nahoře. A od té doby vzal všechny židle za svoje. (naštěstí ne stoly, zůstal jen u těch židlí). No takže je jasný, že gauč a křeslo už prostě zůstaly obsazeny čoklema. Když přišla Talim nebylo už o čem vlastně ani diskutovat □. I ona mohla na gauč, i ona byla v rámci toho, aby si s náma budovala vztahy, brána na klín, přes to, že se na něj už nevešla. A pochopitelně i na to křeslo mohla. A protože vždycky když ho jeden obsadil, tak ten druhý ho nutně potřeboval taky, zprovoznila jsem i to druhý. A tak si teď můžou vybrat. Jenže, jak se ukázalo, ani to není dost. Posudte sami.

Chudinka Kňnourka, to ještě ležela v křesle.

Já tu nejsem, nevidíš mě!

Nejdřív se teda usalašila na tom křesle. Ač tam jindy dokáže spát stočená do preclíku celou

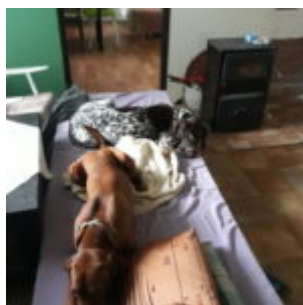
noc, tak dneska, ach booože to je tak nepohodlný.... a položila si svou půvabnou makovici modelíny na polštáře odstavený postele. No byla by hloupá to nevyužít. Však je to jen na krajíček. Tak dobře, to není úplně pohodlný, že jo, tak..... když se nikdo nekouká... celou hlavičku tam položíme. A.... páník stejně pracuje, si ničeho nevšimne, ne? A už tam byla celá.

Vůbec nejsem bonzák, ne? □ A tak jsem pouze taktně upozornila muže svého, že JEHO pes □ zcela nedisciplinovaně obsadil postel, na který rozhodně nemá co dělat!!!! A pak se tiše hihňala tomu, jak se snažil ji dostat dolů. Nejdřív ji nazýval Talinkou. Pak se z ní stala Tali, posléze Tályje a nakonec hajtra flekatá vzdorovitá. Ani s jedním z těch oslovení neuspěl. Zvláštní □ . Tali ležela a jen sem tam loupala tím srpečkem bílým v očku svém. Je přece matka! A čerstvě po porodu, je třeba mít s ní soucit. □ □ Brtník hluboce vzdychnul. A já, protože ten soucit s nima mám s oběma, jsem mu nenápadně vsunula do ruky piškot. Každá matka čerstvě po porodu musí hodně jíst, že jo. Takže i ta flekatá. Slezla dolů, vzala si piškot a šla kňourat na zápraží □ □ . Jasně, že by to šlo upoveloovat, to by problém nebyl, ale není nutný vždycky, ne?

Dopřála jsem jim každému zase hledání krabiček , pak nacpala morkovky a to už jsem měla vařeno a vyrazila na zahradu taky. Vzala jsem nůžky a s hudebním doprovodem se vydala ostríhávat odkvetlou květenu. Kolem poledního se spustil déšť. Věc v poslední době tak příjemná, že jsem na něm nějakou dobu dobrovolně setrvala. Netoliko ohařiska. Respektive půlka ohařisek. Protože matka by rozhodně neměla nastydnout, že jo, aby se měl kdo starat o potomstvo. Tak šla zas kňourat na zápraží. A pak radši do chalupy, protože na zápraží nebylo žádný obecenstvo. Jenže to obecenstvo který měla ona na mysli, rozhodně nemělo o její hudební produkci zájem. Poslední, na co měl Brtník náladu byly ty její protest songy. A tak..... pronesl - bohužel - tu větu: "Hají, udělej tady hají a nevotravuj už!"

Tak jako , vona umí bejt poslušná! To ne, že ne. Takže to hají skutečně udělala..... □ □ □ Kam asi tak, že jo? Krom toho, že je spratek, tak je taky dobrej stratég. Páč si dobře spočítala, že Brtník bude radši, když sklapne a nebude kňourat a bude tím pádem srozuměn s tím, že..... si ustele zase tam, kde nemá. A už ani nepípla. To je fakt □ . A usnula, páč musí jako čerstvá matka nabírat ty síly . Když jsme se dovalili s Rumíčkem do chalupy, tak aby byla anarchie už úplná, ten pod dojmem toho, že asi už je dovoleno vše a když může vona, jako čerstvá matka, tak já sem zase čerstvej otec, nebo co a můžu taky. A bříknul s

sebou na tu postel taky. Hotovo a konečná! A ještě se podíval, proč je jako budím.

a zde už totální anarchie

Coo nás budíš?

Přes tři hodinky krásně zahradnický pršelo a my se radovali. Je to u nás v kraji, kde je hodně sucho, takový nezvyklý, když takhle dlouho prší. Když přestalo, vytáhla jsem ty dva postelový povaleče na prochajdu. Pole už jsou zarostlé a tak není moc možností. Vzali jsme to směr nádraží. Na konci naší louky jsme si prosvištěli vysílání na jednu a druhou stranu a moc pěkně jim to šlo. I jsem si lajsla je pustit do pole. Tali lítala jak šílená a po mateřských povinnostech ani vidu, ani slechu. Hlavně, že slechu ne □ . Když jsme pak šli podél kolejí, udělala mi radost. Vypíchl z vysoký trávy zajíce a vzhledem k tomu, že byli oba dva ode mne kousek, podařilo se mi ji čistě jen uhulákat. Pak jsem si je - vzhledem k tomu, že ve stanici stál vlak - posadila cvičně na kraji pole a hezky jsme si tím pádem pocvičili odložení. Počkali jsme, až vlak přešel a šli dál. U nádraží jsme to otočili a šlo se zpátky. Když jsme byli zpátky za kolejema směrem k chalupě, dala jsem jim volno a šli jsme si jen tak na pohodu domů. A vzali jsme to ještě do úvozu a došli ke statkům. Otočili to a šli do chalupy. Oba byli poletováním ve vysoký trávě zráchaný a osvěžený, zatímco já, byla uvařená jak nudle. Protože po tom dešti hned začlo svítit sluníčko a tak si to dovedete představit. Brtník, akurát dostavěl a tak jsme si šli dát pívko. Krásně vychlazený. A že teda zasyčelo. Rumíček se uložil vedle nás, nicméně dlouho to nevydržel, přitáhnul si kost a jal se nás vábit k honičce.

NebTali tyhle přízemní hrátky momentálně nezajímaly. Šla bydlet opět do buxusu. Ale co hlavně - nekňourala □ . To si nechala zas až na neděli.